

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **D. M.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem v Praze, Kloknerova 2212/10, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. července 2006, č. j. 28 Az 21/2006 – 24,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. července 2006, č. j. 28 Az 21/2006 – 24, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2006, č. j. OAM-151/VL-07-04-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Stěžovatel napadl rozsudek v celém rozsahu pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť správní orgán vycházel ze skutečností, které nemají oporu ve spise a proto měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán porušil ve správním řízení ustanovení § 3, § 4, § 50 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Jako další důvod uvádí stěžovatel zmatečnost řízení před soudem, tak jak má na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatel zaslal krajskému soudu písemné prohlášení o nesouhlasu, aby soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání a bez jeho nepřítomnosti. Přesto krajský soud rozhodl bez nařízeného jednání a stěžovatel tak byl krácen na svém právu na spravedlivý proces.

Napadený rozsudek navrhoval stěžovatel zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 11. 2006 popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a zároveň odkázal na obsah spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný uvedl, že stěžovatel opustil vlast v důsledku činnosti soukromých osob, přičemž nevyužil ochrany země původu. Navrhl kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat pro nedůvodnost.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, a to s ohledem na výslovný souhlas žalovaného a presumovaný souhlas stěžovatele.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovateli byla výzva dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, doručena dne 19. 6. 2006. V reakci na tuto výzvu bylo krajskému soudu dne 27. 6. 2006 doručeno sdělení stěžovatele, že trvá na tom, aby bylo nařízeno ústní jednání a byl mu ustanoven pro toto jednání tlumočník. Dále krajský soud v odůvodnění rozsudku hodnotil důvodnost podané žaloby.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná v tom směru, že v řízení před krajským soudem došlo k vadě, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (ust. § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Výše uvedené zákonné ustanovení stanoví předpoklady (fikci souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, neboť je to tento účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje a tento účastník také s řízením disponuje.

V daném případě stěžovatel využil svého dispozičního práva a ve lhůtě stanovené krajským soudem kvalifikovaně vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Krajský soud práv stěžovatele nedbal a věc rozhodl bez nařízení jednání. Takový postup účastníkovi řízení bez rozumného důvodu upírá jeho ústavně zaručené právo na veřejné a ústní projednání věci.

Lze tak uzavřít, že právo účastníka trvat na nařízení ústního jednání musí soud respektovat. V daném případě tímto způsobem krajský soud nepostupoval, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude krajský soud postupovat dále tak, že nelze o věci rozhodnout bez nařízení jednání, neboť stěžovatel s takovým postupem nesouhlasil.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto svém rozhodnutí zatím nikterak nehodnotil důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, neboť se zaměřil pouze na otázku naplnění podmínek pro postup podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí pak krajský soud rozhodne též o nákladech řízení účastníků jak v řízení žalobním, tak i v řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu